

det netop er det økonomiske, som har mest af alt med det at gøre. Men mon der ikke bagved dette skulde ligge en lignende Misforstaaelse som den, det ærede Medlem Hr. Blang gjorde sig skyldig i, naar han bebrejdede os, at vi ikke havde staaet og holdt Taler her imod en ubehersket Tilfredsstillelse af Kønndriften og imod at sætte uægte Børn i Verden o. s. v. Men det er slet ikke det, der hovedsagelig er tænkt paa. For mit Vedkommende har jeg akkurat lige saa meget tænkt paa Ægtebørn som paa uægte Børn, og det var netop for at undgaa en Misforstaaelse i den Retning, at jeg til syvende og sidst pointerede, at naar jeg har indtaget Standpunktet sammen med Straffelovskommissionen, er det ikke af Hensyn til de levende — de kommer jo over den Ting, de er jo døde, forinden Virkningerne gør sig gældende paa Afkommet —, men det er for det ufødte Afkoms Skyld. Det er netop gennem en økonomisk Betragtning, som jeg uden Vanskelighed skulde kunne underbygge i det enkelte, hvis der var Tid dertil, at jeg naar til dette Resultat. Og det kan heller ikke nytte at tale om, hvad der ligger af Jord paa hele Kloden, naar det er Europas Økonomi og Europas Kulturkreds, vi taler om.

Justitsministeren (Steincke): Af den Hærskare af Bemærkninger, den Række Argumenter, der har været fremsat i denne Debat, efter at jeg sidst havde den Ære at staa paa denne Talerstol, er der en ikke ringe Del, der bør betegnes som Gentagelser, en væsentlig Del, der bør betegnes som Udtalelser, hvis Diskussion naturligst hører hjemme i Udvalget, og endelig en mindre Del, der maaske kan siges ikke at høre hjemme nogen af Stederne. Tilbage bliver der alligevel adskillige Bemærkninger, som jeg synes jeg har en Forpligtelse til at tage op her, naar jeg nu har faaet Ordet igen.

Jeg begynder da med det ærede Medlem Hr. Johannes Lou, som var den første, der talte efter mig. Det ærede Medlem var gennemgaaende meget tilfreds med, hvad jeg havde præsteret, saa længe jeg skrev, medens han var meget utilfreds med Resultatet af min Virksomhed, naar denne bestod i at bruge Munden. Jeg tør sige til det ærede Medlem, at min Utilfredshed kun strækker sig til, hvad han siger — jeg ved nemlig ikke af, at det ærede Medlem paa dette Punkt har skrevet noget væsentligt, men jeg er ikke sikker paa, at det ærede Medlems Utilfredshed med mine mundtlige Udtalelser egentlig er begrundet. Det var kun en parentetisk Bemærkning om, at

Lægerne havde en monopoliseret Stilling, og at Lægestanden som Helhed syntes mig at udvise mindre social Interesse og mindre social Forstaaelse, end man kunde vente specielt af denne Stand. Det er Udtalelser, som jeg meget gerne vil udvikle nærmere skriftligt for derved at sikre mig det ærede Medlems Bevaagenhed.

Det Spørgsmaal, det ærede Medlem i øvrigt særlig beskæftigede sig med, var Spørgsmaalet om Gavnigheden eller Forsvarligheden af Bestemmelsen i Lovforslagets § 240 om Drab efter Begæring. Jeg vil gerne til det ærede Medlem, som jo ikke er alene om at have givet den Opfattelse Udtryk, at der i denne Bestemmelse skulde ligge et Ønske om at forandre den almindelige Lægemoral, at indvirke paa Lægernes Opfattelse af deres Opgave som den at bevare Liv, kun at bevare Liv saa længe som muligt, sige, at der ligger ikke i § 240 det fjerneste Ønske om at søge at forandre Lægemoralen i saa Henseende. Jeg tror heller ikke, det vil blive Resultatet af en eventuel Vedtagelse af § 240.

Denne Paragraf er fra min Side tænkt som en ren Undtagelsesparagraf. Jeg har, som jeg vist allerede nævnte, da jeg sidste Gang havde Ordet, personligt staaet overfor Tilfælde eller faaet refereret Tilfælde, hvor man maa sige: der foreligger her en Tilstand af en saa hjertegribende Karakter, at det er forstaaeligt, om andre Mennesker, ogsaa Læger, af rent menneskelige Grunde griber ind for at forkorte vedkommendes Lidelser. Det er da rimeligt, ikke at man giver en almindelig Regel om Straffrihed, men at man i selve Loven giver en vis Adgang til, at Straffen kan bortfalde for den, der i en saadan Situation griber ind, vel at mærke, naar det sker efter vedkommende ulykkelige Menneskes bestemte Begæring.

Jeg nævnte bl. a. Vigerslev Katastrofen, men det ærede Medlem Hr. Johannes Lou mente ikke, at dette Tilfælde kunde anføres. Der forelaa — jeg tror, det var ved Vigerslev Katastrofen, jeg har det fra en Embedsmand under Trafiketatens — et Tilfælde, hvor en Person var kommet saaledes i Klemme, at han gennemgik de utroligste Lidelser og ustandselig bad om at blive befriet for Livet. Det var fuldkommen givet, at med det Materiel, man raadede over, vilde der gaa mange Timer, inden der var Tale om at kunne udfri denne Person. Det var lige saa givet, at han overhovedet ikke kunde leve, da begge Ben var knust, og han i Løbet af, jeg ved naturligvis ikke hvor lang Tid, vilde forbløde eller i øvrigt bukke under for sine Lidelser.